

GUILLAUME

MUSSO

ΤΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ
ΤΟΥ
ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Γιώργος Ξενόριος

ΚΑΛΙΔΑΡΙΣΜΟΣ

Αντίμπ, Τετάρτη 31 Αυγούστου 2016

Σε τρεις βδομάδες θα παντρευόμαστε, και περιμέναμε με ανυπομονησία εκείνο το Σαββατοκύριακο για να μείνουμε μόνοι μας κάτω από τον ζεστό καλοκαιρινό ήλιο της Κιανής Ακτής.

Η βραδιά είχε ξεκινήσει όμορφα μ' έναν περίπατο στα τείχη της παλιάς πόλης, ένα ποτήρι κόκκινο κρασί στην αυλή του εστιατορίου Michelangelo και μια μακαρονάδα με θαλασσινά κάτω από τις πέτρινες καμάρες του. Είχαμε κουβεντιάσει λίγο για τη δουλειά σου, για τη δική μου, και για την τελετή, που θα γινόταν σε πολύ στενό κύκλο, με δυο φίλους για μάρτυρες και τον γιο μου, τον Τεό, να δίνει τον γιορταστικό τόνο.

Στον δρόμο της επιστροφής οδηγούσα αργά στην παραλιακή το νοικιασμένο μας κάμπριο, για να απολαμβάνεις καλύτερα τη θέα προς τα βράχια του ακρωτηριού. Θυμάμαι πολύ καλά εκείνη τη στιγμή, το ολοφώτεινο, σμαραγδένιο σου βλέμμα, το μποέμ σινιόν σου, την κοντή σου φούστα, το δερμάτινο μπουφανάκι σου, το κίτρινο μακό που φορούσες από μέσα, που 'χε γραμμένο πάνω του το σύνθημα «Power to the people». Καθώς άλλαζα ταχύτητες στις στροφές, κοίταζα τα μαυρισμένα σου πόδια και χαμογελούσαμε ο ένας στον άλλον, ενώ εσύ σιγοτραγουδούσες ένα παλιό τραγούδι της Αρίθα Φράνκλιν. Ο καιρός ζεστός και το αεράκι μια ανάσα δροσιάς. Θυμάμαι πολύ καλά εκείνη τη στιγμή:

τα μάτια σου που άστραφταν, το γαλήνιο, ευτυχομένο πρόσωπό σου, τα ατίθασα τσουλούφια σου που ανέμιζαν στον αέρα, τα λεπτά σου δάχτυλα που τα χτυπούσες στο ταμπλό του αυτοκινήτου για να κρατάς τον ρυθμό.

Είχαμε νοικιάσει ένα σπίτι στο Ψαροχώρι, ένα κομψό συγκρότημα δέκα κατοικιών που αγνάντευε τη θάλασσα. Ανηφορίζαμε τη χαλικόστρωτη αλέα μέσα σε αρώματα από πεύκα, κι εσύ είχες μείνει μαγεμένη από τη θέα.

Θυμάμαι πολύ καλά εκείνη τη στιγμή: ήταν η τελευταία φορά που είχαμε νιώσει ευτυχομένοι.

Το τραγούδι των τζιτζικιών. Το νανούρισμα του φλοίσβου. Η ανάλαφρη αύρα που έδωχνε μακριά τη μεταξένια υγρασία της ατμόσφαιρας.

Στη βεράντα, που ήταν σκαλισμένη στον βράχο, είχες ανάψει κηροπήγια και αρωματικά κεριά που υποτίθεται πως έδωχναν τα κουνούπια, ενώ εγώ είχα βάλει να παίζει έναν δίσκο του Τσάρλι Χέιντεν. Σαν πρωταγωνιστής σε μυθιστόρημα του Φιτζέραλντ, είχα σταθεί πίσω από το υπαίθριο μπαρ κι ετοιμάζα ένα κοκτέιλ να πούμε. Για σένα έφτιαξα το αγαπημένο σου, ένα Λονγκ Άιλαντ με μπόλικα παγάκια και μια φέτα λεμόνι.

Ήταν ελάχιστες οι φορές που σε είχα δει τόσο χαρούμενη. Θα μπορούσε να 'ναι μια θαυμάσια βραδιά. *Έπρεπε* να 'ναι μια θαυμάσια βραδιά. Αντί γι' αυτό όμως, εγώ είχα κλειστεί στον εαυτό μου, μια παλιά εμμονή μου τριβέλιζε το μυαλό, μια εμμονή που έκρυβα για καιρό αλλά τώρα είχε κάνει την επανεμφάνισή της: «Άννα, δεν πρέπει να έχουμε μυστικά ο ένας από τον άλλον.»

Δεν ξέρω γιατί, αλλά εκείνο το βράδυ φοβήθηκα στ' αλήθεια πως δεν σε γνώριζα *πραγματικά*. Γιατί όμως; Επειδή πλησίαζε ο γάμος μας; Επειδή φοβόμουν το καινούριο; Ή μήπως επειδή η

απόφαση να ενωθούμε με τα δεσμά του γάμου ήταν πρόωρη; Σίγουρα λίγο απ' όλα, αλλά έφταιγε και η προσωπική μου διαδρομή, στιγματισμένη από την προδοσία ανθρώπων που πίστευα ότι τους γνώριζα καλά.

Σου έδωσα το ποτό σου και κάθισα απέναντί σου.

«Σου μιλάω σοβαρά, Άννα, δεν θέλω να ζω μες στο ψέμα.»

«Ούτε εγώ. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν μπορεί ο καθένας να έχει τα μυστικά του.»

«Το παραδέχεσαι λοιπόν πως έχεις μυστικά!»

«Όλοι έχουν μυστικά, Ραφαέλ! Κι έτσι πρέπει να 'ναι. Τα μυστικά μας μας καθορίζουν, είναι κομμάτι της ταυτότητάς μας, της προσωπικής μας ιστορίας, του μυστηρίου που κρύβει μέσα του κάθε άνθρωπος.»

«Εγώ δεν έχω μυστικά από σένα.»

«Κι όμως, θα 'πρεπε!»

Είχες απογοητευτεί, είχες θυμώσει. Το ίδιο κι εγώ. Όλη η χαρά και η καλή διάθεση της βραδιάς είχαν πάει περίπατο.

Η συζήτηση θα μπορούσε να σταματήσει εκεί. Όμως, χωρίς να το θέλω, επέμεινα και άρχισα να αραδιάζω τα επιχειρήματά μου ένα προς ένα μέχρι να φτάσω στην ερώτηση που με στοίχειωνε.

«Γιατί κάθε φορά που σε ρωτάω κάτι για το παρελθόν σου κάνεις την ανήξερη;»

«Γιατί, όπως λέει κι η λέξη, το παρελθόν είναι παρελθόν. Δεν αλλάζει.»

Εκνευρίστηκα.

«Το παρόν όμως γίνεται κατανοητό μόνο αν φωτιστεί από το παρελθόν, και το ξέρεις πολύ καλά αυτό. Τι μου κρύβεις λοιπόν;»

«Τίποτα που να θέτει σε κίνδυνο τη σχέση μας. Δείξε μου εμπιστοσύνη! Δείξε *μας* εμπιστοσύνη!»

«Άσε τις κοινοτοπίες!»

Χτύπησα τη γροθιά μου στο τραπέζι, τρόμαξες. Τα όμορφα χαρακτηριστικά σου αλλοιώθηκαν από την αγωνία και τον φόβο.

Ήμουν πολύ θυμωμένος, γιατί ένιωθα ανασφαλής. Σε ήξερα μόνο έξι μήνες, και από την πρώτη στιγμή αγάπησα τα πάντα πάνω σου. Ωστόσο ένα κομμάτι του εαυτού σου, που στην αρχή με είχε γοητεύσει –το μυστήριο που απέπνεες, η αυτοσυγκράτησή σου, η διακριτικότητά σου, ο μοναχικός σου χαρακτήρας–, τώρα με άγχωνε, είχε γίνει μπούμερανγκ και γυρνούσε καταπάνω μου.

«Γιατί θες να τα χαλάσεις όλα;» με ρώτησες με κουρασμένη φωνή.

«Ξέρεις τη ζωή μου, έχω κάνει πολλά λάθη και δεν μπορώ να επιτρέψω στον εαυτό μου να κάνει άλλο ένα.»

Το 'ξερα πως σε πονούσα με αυτά που έλεγα. Ωστόσο πίστευα πως μπορούσα ν' ακούσω και ν' αντέξω τα πάντα για χάρη της αγάπης σου. Αν σε βάραινε κάποιο τρομερό μυστικό, ήθελα να σε ανακουφίσω, να μοιραστώ μαζί σου το βαρύ φορτίο.

Έπρεπε να σταματήσω, να το κόψω εκεί, μα η συζήτηση συνεχίστηκε. Και δεν έδειξα οίκτο, γιατί διαισθάνθηκα πως, αν επέμενα, θα μου αποκάλυπτες κάτι σημαντικό. Σου κατάφερα λοιπόν μικρά, υπολογισμένα χτυπήματα μέχρι να εξαντληθείς και να μην μπορείς πια να αμυνθείς.

«Πες μου την αλήθεια, Άννα.»

«Την αλήθεια! Την αλήθεια! Όλο αυτή τη λέξη έχεις στο στόμα σου, χωρίς να έχεις ποτέ σου αναρωτηθεί αν μπορείς να την αντέξεις!»

Η αψιμαχία μας με έκανε καχύποπτο. Δεν σε αναγνώριζα πια. Το αϊλάνερ έσταζε από τα βλέφαρά σου, τα μάτια σου είχαν μια λάμψη που δεν είχα ξαναδεί ποτέ.

«Ωστε θες να μάθεις αν κρύβω κάποιο μυστικό, ε, Ραφαέλ; Ε, το λοιπόν, η απάντηση είναι ναι, έχω ένα μυστικό! Και θες να μάθεις γιατί δεν θέλω να σου το αποκαλύψω; Γιατί, αν το μάθεις, όχι μόνο θα πάψεις να μ' αγαπάς αλλά και θα με μισήσεις.»

«Δεν είναι αλήθεια αυτό. Μπορώ να ακούσω τα πάντα.»

Τουλάχιστον έτσι πίστευα μέχρι εκείνη τη στιγμή. Πως, ό,τι κι αν μου έλεγες, η αγάπη μου για σένα δεν θα άλλαζε.

«Ραφαέλ, αυτά είναι λόγια. Λόγια! Σαν αυτά που βάζεις στα μυθιστορήματά σου, η πραγματικότητα όμως είναι πιο δυνατή από τις λέξεις.»

Κάτι είχε αλλάξει. Το φράγμα του ποταμού είχε υποχωρήσει. Τώρα φαινόταν καθαρά, το βλέπαμε κι οι δυο, αμφέβαλλες για τις πραγματικές μου προθέσεις. Ήθελες κι εσύ να μάθεις. Αν μ' αγαπούσες ακόμη. Αν σ' αγαπούσα αρκετά. Αν η χειροβομβίδα που ετοιμαζόσουν να απασφαλίσεις θα τίναζε τη σχέση μας στον αέρα.

Τότε ψαχούλεψες την τσάντα σου κι έβγαλες το τάμπλετ σου. Πληκτρολόγησες τον κωδικό κι άνοιξες την εφαρμογή με τις φωτογραφίες. Περιδιάβηκες αργά όλες τις φωτογραφίες μέχρι να βρεις αυτή που ζητούσες. Ύστερα με κοίταξες κατάματα, μου είπες κάτι ψιθυριστά και μου έδωσες το τάμπλετ. Εκεί είδα το μυστικό που είχα προσπαθήσει να σου αποσπάσω.

«Εγώ το 'κανα αυτό», είπες.

Εμβρόντητος, κοίταξα την οθόνη ζαρώνοντας τα μάτια, μέχρι που μ' έπιασε ναυτία και γύρισα το βλέμμα αλλού. Ένα ρίγος διαπέρασε όλο μου το κορμί. Τα χέρια μου έτρεμαν, τα μηνίγγια μου χτυπούσαν σαν τρελά. Όλα τα περίμενα. Νόμιζα πως όλα μπορούσα να τα φανταστώ. Μα *αυτό* δεν μου είχε περάσει από το μυαλό.

Σηκώθηκα όρθιος, τα πόδια μου δεν με βαστούσαν. Με είχε πιάσει ίλιγγος, τρέκλιζα, αλλά έβαλα τα δυνατά μου και βγήκα από το σαλόνι με σταθερό βήμα.

Το σακ βουαγιάζ μου ήταν παρατημένο στο χολ. Χωρίς να σου ρίζω ούτε μία ματιά, το άρπαξα κι έφυγα από το σπίτι.

Βουβαμάρα. Ανατριχίλα. Ναυτία. Ο ιδρώτας έσταζε στα μάτια μου, δεν με άφηνε να δω.

Έκλεισα με δύναμη την πόρτα του κάμπριο κι άρχισα να τρέχω μες στη νύχτα σαν τρελός. Στις φλέβες μου κυλούσαν οργή και πικρία. Στο μυαλό μου όλα ανακατεύονταν: η αποτρόπαιη βία της φωτογραφίας, η αδυναμία μου να καταλάβω, η αίσθηση πως η ζωή μου έπαιρνε την κάτω βόλτα.

Μετά από λίγα χιλιόμετρα διέκρινα το στιβαρό περίγραμμα του κάστρου Καρέ να υψώνεται στην κορυφή του βράχου, στέρεο πάνω στις οχυρώσεις του, τελευταίος βιγλάτορας του λιμανιού.

Όχι, ήταν λάθος να φύγω έτσι, το είχα μετανιώσει. Υπό την επήρεια του σοκ, είχα χάσει την ψυχραιμία μου, μα δεν έπρεπε να φύγω χωρίς ν' ακούσω τις εξηγήσεις σου. Πάτησα απότομα φρένο κι έκανα μεταβολή μες στη μέση του δρόμου καβαλώντας το διάζωμα. Λίγο έλειψε να τρακάρω με μια μοτοσικλέτα που ερχόταν από το αντίθετο ρεύμα.

Έπρεπε να σε στηρίξω, να σε βοηθήσω να διώξεις αυτόν τον εφιάλτη από τη ζωή σου. Έπρεπε να γίνω εκείνος που είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου, εκείνος που θα καταλάβαινε τον πόνο σου, θα τον μοιραζόταν, θα σε βοηθούσε να τον ξεπεράσεις. Φουλ γκαζωμένος, πήρα τον δρόμο της επιστροφής: μπουλβάρντι Καπ, παραλία ντε-ζ-Οντ, ακτή Ολιβέτ, παραλιακή Γκραγιόν και, μετά, το στενό δρομάκι που οδηγούσε στο συγκρότημα των κατοικιών.

Πάρκαρα το αυτοκίνητο κάτω από τα πεύκα κι έφτασα τρέχοντας στο σπίτι. Η πόρτα της εισόδου είχε μείνει μισάνοιχτη.

«Άννα!» φώναξα μπαίνοντας ορμητικά στο χολ.

Στο σαλόνι κανείς. Στο πάτωμα σπασμένα γυαλιά. Ένα ράφι γεμάτο μπιμπελό είχε πέσει και, στην πτώση του, είχε παρασύρει το γυάλινο τραπεζάκι και το είχε κάνει χίλια κομμάτια. Και μέσα σ' όλον εκείνο τον χαμό, η αρμαθιά με τα κλειδιά που σου είχα δώσει πριν από μερικές βδομάδες.

«Άννα!»

Η μεγάλη μπαλκονόπορτα με τις κουρτίνες ήταν ανοιχτή. Παραμέρισα τις κουρτίνες, που ανέμιζαν στον αέρα, και βγήκα στη βεράντα. Φώναξα ξανά το όνομά σου. Σχημάτισα τον αριθμό του κινητού σου, αλλά η κλήση έμεινε αναπάντητη.

Γονάτισα κι έπιασα το κεφάλι με τα χέρια μου. Πού ήσουν; Τι είχε συμβεί στα είκοσι λεπτά που έλειψα; Ποιο κουτί της Πανδώρας είχα ανοίξει σκαλίζοντας το παρελθόν σου;

Έκλεισα τα μάτια και είδα αποσπασματικά κάποιες σκηνές από την κοινή μας ζωή. Έξι μήνες ευτυχίας που, το καταλάβαινα, θα χάνονταν για πάντα. Υποσχέσεις και όνειρα για το μέλλον, για μια οικογένεια, για ένα μωρό, που δεν θα γίνονταν ποτέ πραγματικότητα.

Τα έβαλα με τον εαυτό μου.

Δεν μπορείς να λες πως αγαπάς κάποιον αν δεν είσαι ικανός να τον προστατέψεις.

Ημέρα πρώτη

Μαθαίνοντας να εξαφανίζεσαι

1

Άνθρωπος των βιβλίων

*Από τη στιγμή που δεν κρατάω
ένα βιβλίο στα χέρια μου ή δεν
ονειρεύομαι να γράψω ένα άλλο,
αισθάνομαι θανάσιμη πλήξη.
Η ζωή μου φαίνεται υποφερτή
μόνο όταν προσπαθείς να της ξεφύγεις.
Γκουστάβ ΦΛΩΜΠΕΡ*

1.

Πέμπτη 1 Σεπτεμβρίου 2016

«Η γυναίκα μου κάθε βράδυ κοιμάται μ' εσάς, ευτυχώς που δεν είμαι ζηλιάρης!»

Πανευτυχής με το ευφυολόγημά του, ο οδηγός του παριζιάνικου ταξί μου έκλεινε επίμονα το μάτι μέσα από τον καθρέφτη. Αφού έκοψε ταχύτητα, άναψε το φλας για να στρίψει και να μπει στον αυτοκινητόδρομο που οδηγούσε από το αεροδρόμιο του Ορλί στο κέντρο της πόλης.

«Ξέρετε, η γυναίκα μου είναι σκληρό καρύδι. Διάβασα κι εγώ δυο τρία βιβλία σας», συνέχισε φτιάχνοντας το μουστάκι του. «Με το σασπένς όλα μια χαρά, αλλά όλοι αυτοί οι σκοτωμοί, τόση βία... Δεν άντεξα. Και με όλο τον σεβασμό, κύριε Μπαρτελεμί, θεωρώ πως η εικόνα σας για τον κόσμο είναι νοσηρή. Αν

υπήρχαν στην πραγματικότητα όλοι αυτοί οι πωρωμένοι τύποι που υπάρχουν στα βιβλία σας, θα ήμασταν καταδικασμένοι.»

Με τα μάτια καρφωμένα στην οθόνη του κινητού μου, έκανα πως δεν άκουσα. Το τελευταίο πράγμα που είχα όρεξη εκείνο το πρωί ήταν να πιάσω ψιλή κουβέντα για τη λογοτεχνία ή για την κατάσταση της κοινωνίας.

Ήταν οχτώ και δέκα, κι είχα πάρει το πρώτο αεροπλάνο για να επιστρέψω κατεπειγόντως στο Παρίσι. Το κινητό της Άννας παρέπεμπε απευθείας στον τηλεφωνητή. Της είχα αφήσει πάνω από δέκα μηνύματα, της ζητούσα συγγνώμη, της έλεγα πόσο πολύ ανησυχούσα και την ικέτευα να μου τηλεφωνήσει.

Τα είχα χαμένα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχαμε ποτέ τοα-κωθεί στ' αλήθεια.

Τη νύχτα δεν είχα κλείσει μάτι, προσπαθούσα συνέχεια να τη βρω. Στην αρχή πήγα στο σπιτάκι του φύλακα στο συγκρότημα κατοικιών. Ο φύλακας με πληροφόρησε ότι, όσο έλειπα, είχαν έρθει στο συγκρότημα αρκετά αυτοκίνητα, ανάμεσά τους και ένα μισθωμένο όχημα με οδηγό.

«Ο οδηγός μού είπε πως τον είχε καλέσει η κυρία Άννα Μπέκερ, που είχε νοικιάσει τη βίλα Κύματα. Μίλησα με την κυρία στο εσωτερικό τηλέφωνο και μου επιβεβαίωσε πως αυτή τον είχε καλέσει.»

«Και πώς είστε βέβαιος ότι ήταν οδηγός με μισθωμένο όχημα;»

«Είχε το σηματάκι στο παρμπρίζ του.»

«Και δεν έχετε ιδέα πού μπορεί να πήγε;»

«Πού να ξέρω;»

Ο οδηγός είχε μεταφέρει την Άννα στο αεροδρόμιο. Τουλάχιστον αυτό ήταν το συμπέρασμα που έβγαλα λίγες ώρες αργότερα, όταν μπήκα στο σάιτ της Air France. Πληκτρολογώντας τους κωδικούς των εισιτηρίων μας –που τα είχα αγοράσει εγώ–, διαπίστωσα πως η επιβάτιδα Άννα Μπέκερ είχε αλλάξει το εισιτήριο της επιστροφής και είχε πάρει την τελευταία πτήση Νίκαια-Παρίσι,

που ήταν προγραμματισμένη για τις εννιά και είκοσι το βράδυ αλλά τελικά πραγματοποιήθηκε στις δώδεκα παρά τέταρτο για δύο λόγους: ο ένας ήταν οι συνηθισμένες καθυστερήσεις από τον πολύ κόσμο που επέστρεφε από τις διακοπές και ο άλλος ήταν μια βλάβη στο σύστημα πληροφορικής, η οποία είχε καθηλώσει στο έδαφος όλες τις πτήσεις της εταιρείας πάνω από μία ώρα.

Η διαπίστωση αυτή με καθυσύχασε κάπως. Η Άννα ήταν αρκετά θυμωμένη μαζί μου ώστε να σπάσει το γυάλινο τραπεζάκι και να φύγει πιο νωρίς για το Παρίσι, αλλά τουλάχιστον ήταν οώα και ασφαλής.

Το ταξί άφησε τον αυτοκινητόδρομο με τα θλιβερά, γεμάτα γκράφιτι τούνελ και μπήκε στον περιφερειακό. Η κίνηση, ήδη πυκνή, χειροτέρευσε όταν φτάσαμε στην Πορτ ντ' Ορλεάν. Τα αυτοκίνητα, κολλημένα το ένα πίσω από το άλλο, είχαν ακινητοποιηθεί μες στα γκρίζα, βρόμικα καυσαέρια που έβγαζαν οι μηχανές των φορτηγών και των λεωφορείων. Έκλεισα το παράθυρο. Διοξειδίο του αζώτου, καρκινογόνα μικροσωματίδια, κλάξον και κόρνες, υβρεολόγια. Καλώς ήλθατε στο Παρίσι...

Η πρώτη μου σκέψη ήταν να πω στον οδηγό να με πάει στο Μονρούζ. Αν και τον τελευταίο καιρό είχαμε αρχίσει να συζούμε, η Άννα είχε κρατήσει το διαμέρισμά της, ένα δωάρι σε μια μοντέρνα πολυκατοικία στη λεωφόρο Αριστίντ-Μπριάν. Το αγαπούσε αυτό το σπίτι κι είχε αφήσει εκεί τα περισσότερα πράγματα της. Ήλπιζα ότι μέσα στον θυμό της θα είχε γυρίσει εκεί.

Το αυτοκίνητο έκανε έναν ατέλειωτο κύκλο στην πλατεία Βας-Νουάρ κι έπειτα πήρε την αντίθετη κατεύθυνση.

«Εδώ είμαστε, κύριε συγγραφέα», μου ανακοίνωσε ο οδηγός σταματώντας πλάι στο πεζοδρόμιο, μπροστά σ' ένα καινούριο, άχαρο κτίριο.

Κοντόχοντρος, φαλακρός, με καχύποπτο βλέμμα και λεπτά χείλη, είχε μια φωνή που έμοιαζε με αυτή του Ραούλ Βολφόφι στην ταινία *Ο γορίλας εκδικείται*.

«Μπορείτε να περιμένετε ένα λεπτό;»

«Κανένα πρόβλημα. Θ' αφήσω το ρολόι να γράφει.»

Έκλεισα με δύναμη την πόρτα του ταξί. Καθώς από την είσοδο της πολυκατοικίας έβγαινε ένας πιτσιρικάς με μια σχολική τσάντα στην πλάτη, εκμεταλλεύτηκα την περίπτωση και μπήκα μέσα. Ως συνήθως, το ασανσέρ ήταν χαλασμένο. Ανέβηκα τους δώδεκα ορόφους μονορούφι μέχρι να φτάσω στην πόρτα της Άννας και να χτυπήσω ξέπνοος, στηρίζοντας τα χέρια μου στα γόνατά μου. Καμία απάντηση. Έστησα αυτί, μα κανένας θόρυβος δεν ερχόταν μέσα από το διαμέρισμα.

Η Άννα είχε αφήσει τα κλειδιά του σπιτιού μου στη βίλα που νοικιάζαμε στην Αντίμπ. Αφού λοιπόν δεν ήταν σπίτι της, πού είχε περάσει τη νύχτα;

Χτύπησα σε όλα τα διαμερίσματα του ορόφου. Ο μοναδικός από τους γείτονες που μου άνοιξε δεν με διαφώτισε ιδιαίτερα. Ούτε είχε δει ούτε είχε ακούσει τίποτα, πάγιος κανόνας της συλλογικής ζωής στα πολυάνθρωπα συγκροτήματα πολυκατοικιών.

Απογοητευμένος, κατέβηκα κάτω και είπα στον Ραούλ τη διεύθυνση του σπιτιού μου στο Μονπαρνάς.

«Πότε κυκλοφόρησε το τελευταίο σας βιβλίο, κύριε Μπαρτελεμί;»

«Πάνε τρία χρόνια», απάντησα με έναν αναστεναγμό.

«Ετοιμάζετε τίποτα τώρα;»

Έγνεψα αρνητικά.

«Τουλάχιστον όχι μέσα στους επόμενους μήνες.»

«Η γυναίκα μου θα απογοητευτεί.»

Για να σταματήσω την κουβέντα, τον παρακάλεσα να δυνάμωσει το ραδιόφωνο για ν' ακούσω τις ειδήσεις.

Ένας δημοφιλής σταθμός εξέπεμπε το σύντομο δελτίο ειδήσεων των εννιά. Ήταν Πέμπτη 1 Σεπτεμβρίου, και δώδεκα εκατομμύρια μαθητές ξεκινούσαν το σχολείο, ο Φρανσουά Ολάντ πανηγύριζε για την ισχυρή οικονομική ανάπτυξη, λίγες ώρες πριν

από τη λήξη της μεταγραφικής περιόδου η Παρί-Σεν-Ζερμέν είχε αποκτήσει έναν καινούριο σέντερ φορ, ενώ στις ΗΠΑ το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα ετοιμαζόταν να ορίσει επίσημα τον υποψήφιό του για τις προσεχείς προεδρικές εκλογές.

«Δεν κατάλαβα», επέμεινε ο ταξιτζής. «Το κάνατε *επίτηδες*, επειδή θέλατε να αράξετε, ή σας έπιασε το σύνδρομο της λευκής σελίδας;»

«Τα πράγματα είναι κάπως πιο περίπλοκα», απάντησα χαζύοντας έξω από το παράθυρο.

2.

Η αλήθεια ήταν πως εδώ και τρία χρόνια δεν είχα γράψει ούτε μία παράδα, γιατί δεν με είχε αφήσει η ζωή.

Ούτε μπλοκαρισμένος ένιωθα ούτε η έμπνευση μου έλειπε. Από τα έξι μου έπλαθα ιστορίες με το μυαλό μου και από την εφηβεία μου η γραφή είχε κατακτήσει κυρίαρχη θέση στη ζωή μου, με αυτή διοχέτευα κάπου την αχαλίνωτη φαντασία μου. Η μυθοπλασία ήταν η διαφυγή μου. Το πιο φτηνό αεροπορικό εισιτήριο για να ταξιδεύω μακριά από τη θλιβερή, πεζή πραγματικότητα. Χρόνια ολόκληρα της είχα αφιερώσει όλο τον χρόνο και όλες τις σκέψεις μου. Έχοντας διαρκώς μαζί μου το μπλοκ ή τον φορητό υπολογιστή μου, έγραφα πάντα και παντού: στα παγκάκια, στα καφέ, όρθιος στο μετρό. Αλλά κι όταν δεν έγραφα, στο μυαλό μου είχα τους ήρωές μου, τα βάσανά τους, τους έρωτές τους. Τίποτε άλλο δεν είχε σημασία για μένα. Η μίζερη πραγματικότητα δεν με απασχολούσε καν. Πάντα μακριά απ' αυτή, περιφερόμουν σ' έναν κόσμο φαντασιακό, του οποίου ήμουν ο αποκλειστικός δημιουργός.

Από το 2003 –όταν εκδόθηκε το πρώτο μου μυθιστόρημα– έβγαζα ένα βιβλίο τον χρόνο. Κυρίως αστυνομικά και θρίλερ. Στις διάφορες συνεντεύξεις μου συνήθιζα να δηλώνω ότι δούλευα κά-

θε μέρα, όλο τον χρόνο, εκτός από τις ημέρες των Χριστουγέννων και των γενεθλίων μου –ατάκα που είχα κλέψει από τον Στίβεν Κινγκ. Όπως κι εκείνος όμως, έλεγα ψέματα: δούλευα και στις 25 Δεκεμβρίου και δεν έβλεπα για ποιον λόγο δεν έπρεπε να δουλέψω την ημέρα των γενεθλίων μου.

Σπάνια είχα κάτι καλύτερο να κάνω από το να κάτσω μπροστά στον υπολογιστή μου και να μάθω τα νέα των ηρώων μου.

Λάτρευα το «επάγγελμά» μου κι ένιωθα πολύ άνετα μέσα σ' εκείνη την ατμόσφαιρα του σασπένς, των φόνων και της βίας. Όπως και στα παιδιά –σας θυμίζω τον Γίγαντα στον *Παπουτωμένο γάτο*, τους άστοργους γονείς στον *Κοντορεβιθούλη*, τον *Κυανοπάγωνα*, τον λύκο στην *Κοκκινοσκουφίτσα*–, έτσι και στους μεγάλους αρέσει να παίζουν με τον φόβο. Χρειάζονται κι αυτοί παραμύθια για να ξεορκίσουν τους φόβους τους.

Χάρη στην τρέλα του κοινού για την αστυνομική λογοτεχνία πέρασα μια καταπληκτική δεκαετία, ανήκοντας σ' εκείνους τους λίγους τυχερούς συγγραφείς που μπορούσαν να ζήσουν από την πένα τους. Κάθε πρωί, την ώρα που καθόμουν στο γραφείο μου, ήξερα πως είχα την τύχη χιλιάδες άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο να αδημονούν για το επόμενο βιβλίο μου.

Αυτός όμως ο μαγικός κύκλος επιτυχίας και δημιουργικότητας διακόπηκε πριν από τρία χρόνια εξαιτίας μιας γυναίκας. Βρισκόμουν σε περιοδεία στο Λονδίνο για την προώθηση του βιβλίου μου, όταν η υπεύθυνη των δημοσίων σχέσεων μου μου σύστησε τη Νάταλι Κέρτις, μια νεαρή Αγγλίδα επιστήμονα με ταλέντο τόσο στη βιολογία όσο και στις επιχειρήσεις. Η κοπέλα αυτή ήταν συνεταίρος σε μια ιατρική start-up επιχείρηση που είχε αναπτύξει κάτι «έξυπνους» φακούς επαφής, οι οποίοι ανίχνευαν διάφορες ασθένειες με βάση το ποσοστό σακχάρου που περιείχε το οφθαλμικό υγρό.

Η Νάταλι δούλευε δεκαοχτώ ώρες τη μέρα. Με απίστευτη ευκολία περνούσε από τον προγραμματισμό ενός λογισμικού

στην επίβλεψη μιας κλινικής μελέτης ή στην κατάστρωση ενός business plan. Ήταν σ' ένα διαρκές τζετ λαγκ, καθώς ταξίδευε σ' όλο τον κόσμο για να συναντηθεί με συνεργάτες και χρηματοδότες στην άλλη άκρη της Γης.

Κινούμασταν σε διαφορετικούς κόσμους. Εγώ ήμουν άνθρωπος των βιβλίων, εκείνη ανήκε στο ψηφιακό σύμπαν. Εγώ κέρδιζα το ψωμί μου επινοώντας ιστορίες, εκείνη φτιάχνοντας μικροτοίπλεπτά όσο τα μαλλιά ενός μωρού. Εγώ είχα μάθει αρχαία ελληνικά στο λύκειο, αγαπούσα την ποίηση του Αραγκόν κι έγγραφα ερωτικές επιστολές με πένα. Εκείνη ήταν συνεχώς καλωδιωμένη κι ένιωθε σαν στο σπίτι της στον ψυχρό, δίχως σύνορα χώρο των αεροδρομίων.

Ακόμα και αργότερα, με τη χρονική απόσταση που με χώριζε από τη σχέση μας, δεν μπορούσα να καταλάβω τι μας είχε φέρει κοντά. Γιατί σ' εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή της ζωής μας είχαμε πιστέψει πως η αταίριαστη σχέση μας μπορούσε να έχει μέλλον;

«Θέλουμε να γίνουμε αυτό που δεν είμαστε», έγραφε κάποτε ο Αλμπέρ Κοέν. Ίσως είναι αυτός ο λόγος που καμιά φορά ερωτευόμαστε πρόσωπα με τα οποία δεν έχουμε τίποτα κοινό. Κι ίσως η επιθυμία μας να βρούμε αυτό που μας λείπει, αυτό που δεν είμαστε εμείς, να μας κάνει να ελπίζουμε ότι κάποια στιγμή θ' αλλάξουμε, θα μεταμορφωθούμε. Λες και η επαφή με το αντίθετό μας θα μας κάνει πιο πλήρεις, πιο πλούσιους, πιο ανοιχτούς. Ωστόσο, αν και στα χαρτιά είναι ωραία όλα αυτά, στην πραγματικότητα δεν ισχύουν.

Οι ερωτικές ψευδαισθήσεις θα διαλύονταν πολύ γρήγορα, αν η Νάταλι δεν έμενε έγκυος. Η προοπτική της οικογένειας όμως συντήρησε τις αυταπάτες. Τουλάχιστον σε ό,τι αφορούσε εμένα. Είχα φύγει από τη Γαλλία, είχα εγκατασταθεί στο διαμέρισμα που νοίκιαζε στο Λονδίνο, στην Μπελγκρέβια, και τη στήριζα όσο μπορούσα σ' όλη τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της.

«Ποιο από τα βιβλία σας αγαπάτε περισσότερο;» Σε κάθε εκδήλωση για την προώθηση των βιβλίων μου οι δημοσιογράφοι επαναλάμβαναν μονότονα την ίδια ερώτηση. Και, χρόνια ολόκληρα, απαντούσα λακωνικά, εν είδει υπεκφυγής: «Μου είναι αδύνατον να ξεχωρίσω κάποιο. Όλα τα βιβλία μου τα έχω σαν παιδιά μου.»

Ωστόσο τα βιβλία δεν είναι παιδιά. Ήμουν μέσα στην αίθουσα τοκετού όταν γεννήθηκε ο γιος μου. Κι όταν η μαία μου έδωσε το κορμάκι του Τεό για να το πάρω στην αγκαλιά μου, τότε συνειδητοποίησα, μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, πόσο μεγάλο ψέμα ήταν αυτή η κοινοτοπία που εκτόξευα στις διάφορες συνεντεύξεις μου.

Όχι, τα βιβλία δεν είναι παιδιά.

Τα βιβλία έχουν κάτι μαγικό, είναι ένα διαβατήριο γι' άλλους τόπους, μια απόδραση. Και μπορούν να χρησιμέψουν σαν σωσίβια στις δοκιμασίες της ζωής. Όπως έχει πει και ο Πολ Όστερ, είναι «ο μοναδικός τόπος στον κόσμο όπου δυο εντελώς ξένοι μπορούν να έρθουν τόσο κοντά».

Μα δεν είναι παιδιά. Τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί μ' ένα παιδί.

3.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, η Νάταλι επέστρεψε στη δουλειά δέκα μέρες μετά τον τοκετό. Οι υπερωρίες και τα ταξίδια δεν της επέτρεψαν να ζήσει σε όλο τους το μεγαλείο τις –μαγικές όσο και τρομακτικές– πρώτες εβδομάδες μετά τη γέννα, πράγμα που δεν φάνηκε να την επηρεάζει ιδιαίτερα. Το γιατί το κατάλαβα ένα βράδυ, ενώ γδυνόταν στο δωμάτιο-γκαρνταρόμπα δίπλα από την κρεβατοκάμαρά μας και μου ανακοίνωσε με σβησμένη φωνή:

«Μας έκανε πρόταση η Google και τη δεχτήκαμε. Θα πάρει το πλειοψηφικό πακέτο των μετοχών της εταιρείας.»

Χρειάστηκα αρκετά δευτερόλεπτα μέχρι να συνέλθω από την έκπληξή μου και ν' αρθρώσω:

«Μιλάς σοβαρά;»

Σαν να ήταν αλλού, έβγαλε τα παπούτσια της, έτριψε τον αστράγαλό της που την πονούσε και είπε:

«Απολύτως. Τη Δευτέρα φεύγω με την ομάδα μου και πάμε να δουλέψουμε στην Καλιφόρνια.»

Την κοίταζα σαν χάννος. Μπορεί να είχε κάνει εκείνη δώδεκα ώρες με το αεροπλάνο, αλλά το τζετ λαγκ το είχα εγώ.

«Δεν μπορείς να παίρνεις τέτοιες αποφάσεις μόνη σου, Νάταλι! Πρέπει να το κουβεντιάσουμε! Πρέπει να—»

Κατάκοπη, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Το ξέρω ότι δεν μπορώ να σου ζητήσω να έρθεις μαζί μου.»

Βγήκα από τα ρούχα μου.

«Το ζήτημα είναι πως έχω την *υποχρέωση* να έρθω μαζί σου! Ξεχνάς ότι έχουμε ένα μωρό τριών εβδομάδων;»

«Μη φωνάζεις! Είμαι η πρώτη που στενοχωριέται γι' αυτό, αλλά δεν πρόκειται να τα καταφέρω, Ραφαέλ!»

«Να καταφέρεις τι;»

Είχε αναλυθεί σε δάκρυα.

«Να είμαι μια καλή μάνα για τον Τεό.»

Προσπάθησα να τη μεταπείσω, αλλά μου επανέλαβε κάμποσες φορές εκείνη την τρομερή φράση, που πρόδιδε αυτό που είχε πραγματικά στην καρδιά της: «Δεν είμαι φτιαγμένη για μάνα. Λυπάμαι.»

Κι όταν τη ρώτησα πώς έβλεπε *συγκεκριμένα* το μέλλον μας, μου έριξε μια αβέβαιη ματιά πριν ρίξει τον άσο που είχε κρυμμένο στο μανίκι της από την αρχή της κουβέντας μας:

«Δεν βλέπω γιατί είναι κακό να μεγαλώσεις τον Τεό *μονάχος σου* στο Παρίσι. Και, για να είμαι ειλικρινής, νομίζω πως αυτή είναι η καλύτερη λύση για όλους μας.»

Συγκατένευσα βουβά, έκπληκτος από την τεράστια ανακούφιση που διάβαζα στο πρόσωπό της. Στο πρόσωπο της μάνας του παιδιού μου. Μια βαριά, μολυβένια σιωπή έπεσε στο υπνοδωμά-

Θυμάμαι πολύ καλά τη στιγμή. Αγναντεύαμε τη θάλασσα και τον πυρωμένο ορίζοντα. Και τότε η Άννα με ρώτησε:

«Αν είχα κάνει κάτι κακό, θα μ' αγαπούσες ακόμη;»

Εσείς τι θα απαντούσατε στη θέση μου;

Η Άννα ήταν η γυναίκα της ζωής μου, σε τρεις βδομάδες θα παντρευόμασταν. Φυσικά θα συνέχιζα να την αγαπάω, ό,τι κι αν είχε κάνει. Τουλάχιστον έτσι νόμιζα... Τότε όμως φαχούλεψε την τσάντα της με χέρια που έτρεμαν, έβγαλε μια φωτογραφία και μου την έδωσε.

«Εγώ το έκανα αυτό.»

Άναυδος, ανακάλυψα το μυστικό που έκρυβε και κατάλαβα ότι η ζωή μας είχε αλλάξει για πάντα. Σοκαρισμένος, σηκώθηκα κι έφυγα χωρίς να πω λέξη.

Όταν γύρισα, ήταν πια αργά, η Άννα είχε φύγει.

Κι από τότε ψάχνω να τη βρω.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-166-9

9 789606 451669